Ч. 36 (11.290). Львів, пятниця 17. лютого 1928 Oплата поштова оплачена готівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-36. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Всі українці голосують на одиноку правдиво національну українську листу 18

Урядництво і вибори.

Львів, 16. лютого 1928.

Редагована старим пепесівським ватажком Ігн. Дашинським „Побудка" в другій половині січня помістила передовицю під написом: Урядник, що „робить" вибори — статтю, розуміється, теоретичну, яка, на жаль, покривається з практикою наших днів. Ігн. Дашинський, нині призабутий, свого часу був відомий як завзятий противник виборчого режіму гр. Каз. Баденія. Тому й варто також наших читачів познайомити з ходом думок колишнього борця за вільність громадського життя, за самодіяльність громадянства, за його непримушену волю.

„Вибори послів до сойму і сенаторів до сенату, — пише Ігн. Дашинський — мають бути виразом *непримушеної волі народу*, який в республиці є творцем права і влади, найвищим керманичем своєї долі, сувереном вищим понад усіх достойників. Арт. 2-гий польської конституції починається від слів:

„*Верховна влада в польській річипосполитій належить народові*". Нарід творить свої урядові органи — адміністрацію й уряд. Урядовці одержують платні, на які платить нарід безпосередні і посередні податки. Кожний урядовець має означені обовязки, які повинен сповнювати.

Серед тих постанов нема ані одної, яка приказувала би або дозволяла міністрові, воєводі, старості, волійтові, судді і т. і. використати свій уряд з метою вплинути на те, щоби вибори так голосували, як хоче уряд. Староста, що скликує війтів, щоби їм поручити підтримку урядового кандидата, поповнює *злочин надужиття урядової власти*. Войтівий у службі, що агітує за урядовим кандидатом, поповнює той самий злочин. Воєвода, що силою своєї влади обіцяє користи або погрожує шкодою виборцям, якщо будуть або не будуть голосувати на урядового кандидата, є теж злочинцем. У правовій державі взагалі ніякий урядник у службі не повинен поручати ніякого кандидата як урядового, ані прилюдно виступати проти інших кандидатів, бо то є явно надужиття урядової влади. І не даром закон карає ті злочини. Урядовець, „що робить вибори", перестає бути урядовцем цілого народу, а стає „партійником", оплачуваним з державної каси. Така адміністрація тратить довіря у всіх і сама стає сторонничою. Після таких виборів нема мови про повагу урядовця, який силою свого уряду займався агітацією, поручав одних, поборював інших кандидатів. Молоде польське урядництво, затроєне виборчою агітацією, може стати раком, що точить правний організм держави. Коли напр. урядовець підпирає посла проти українця, слушно українці можуть уважати його ворожим, а не безсторонним урядовцем, і слушно не мають довіря до такої адміністрації. Коли урядовець „робить вибори" на приказ згори, перестає бути чесним чоловіком, бо завтра інший міністр змусить його поборювати тих, яких недавно підпирував. [illegible] [illegible] Тому то в тих народів ніхто не вірить в чесність урядовців. Такі вибори, [illegible] надужиття влади [illegible] [illegible] ловує виборчі газети, платить подорожі агітаторів, перекуплює провідників і робить те за гроші, одержані „згори", то дає масам *приклад найвеличнішого громадянського лихоліття* і за те гідний є тюрми. Розумні люди, чесні громадяни не потребують підчас виборів урядових поручень, взагалі не хотять знати „урядових кандидатур". Такий „урядовий" кандидат серед розвинених горожан відразу тратить шанси успіху, бо видно, що для вибору його послом треба грошей і надужиття влади... Тому стається підозрілим".

Так представляється справа в теорії. А в практиці? Даємо голос урядничим документам:

„Starostwo Nadwórna . 71. 8 1 1928 r. Do ana Inspektora szkolnego w Nadwórnej. Wskutek res ryptu Pana W j wody z 16/1 1928. o/T. upraszam o wydanie odpowiednich zarządzeń kierownikom i nauczycielom wszystkich szkol w powiecie z uwagą, że jako reprezentant rządu żądam od nich jako urzędników państwowych ścisłego przestrzegania zasadniczej linji o i tyki rządu, którą na powiecie reprezentuję, jakoteż czynnej i jawnej pracy w interesie siły i potęgi Rzeczypospolitej i w obecnym szczególnie ważnym **okresie wyborczym będę pilnie śledził wyniki w ich pozytywnej pracy**. Starosta **Siekirski** wr.

Rada Szkolna w Nadwórnej, 31/1 1928. Nr. rez. 8/28 r. T. Kierownikom szkól powszechnych w powiecie Nadwórna. Udzielam wiadomości z poleceniem bezwzględnego zastosowania się do wyżej naprowadzonych żądań starosty. Przewodniczący Rady szkolnej w Nadwórnej A **Krupka** wr.

Starostwo w Nadwórnej, 3/2 1928. Do Pana Inspektora szkolnego w Nadwórnej. Upraszam Pana Ins ektora o polecenie podwładnym nauczycielom i nauczycielkom i kierownikom jako urzędnikom państwowym **bezwarunkowego należenia do lokalnych (miejscowych) komitetów bezpartyjnego bloku współpracy z rządem**, a w braku odpowiedniego kandydata na przewodniczącego komitetu przyjmowania godności przewodniczącego. Nadmieniam, że również **do powiatowego komitetu bezpartyjnego bloku współpracy z rządem powinni należyć wszyscy nauczyciele**. Starosta **Siekirski** wr.

Rada szkolna powiatowa w Nadwórnej. Nr. Prez. 9/28. Do Panów kierowników szkół w powiecie Nadwórna — do ścisłego zastosowania się z poleceniem zakomunikowania powyższego pisma Starostwa podwładnemu nauczycielstwu tut. szkoły. Przewodniczący Rady szkolnej A. **Krupka** wr."

Одночасно з інших повітів приходять відомости, що старости з підчиненими собі урядовцями експонуються в користь урядової листи. Так нпр. тернопільський староста Маліцький разом з комісарами староства обїздить повіт й уладжує віча за урядовою „одинкою". Розуміється на поміч старості спішить поліція, яка розліплює „одинкові" афіші і при повній зброї „запрошує виборців на віча, часто вимагаючи на відбуття зібрань сальчиталень „Просвіти".

З інших повітів півофіційні або службові газети приносять відомости про збори війтів і писарів, які після промов урядових осіб заявляються за урядовою листою, обіцюючи агітувати за нею по селах.

Як бачимо з указів надвірнянського старости, який покликується на рескрипт воєводи (очевидно адресований до всіх старост), також воєводи не є безчинні у виборчій акції і то у вузько означеному напрямку. Зрештою, творення „Безпартійного Бльоку співпраці з урядом" та притягання до нього всіх польських чинників є ділом воєводів.

З цього ясно, що не лише вся адміністраційно-політична машина є незвичайно виборчо активна в користь „одинки", але ясно також, що до виборчої акції по лінії урядової листи втягається навіть учителів, наказуючи їм ставати на чолі урядових виборчих комітетів.

Це є акція безпосередня. Про посередню акцію навіть не доводиться говорити. На верх випливає вже й повінєва допомога. Нпр. „Дзєннік Львовскі" ось як пише про косівський повіт:

„Гуцульське населення є глибоко привязане до польської держави, яка дала доказ, головно в часі останньої повені, що добро гуцульського населення лежить їй на серці. Тому гуцули, якщо лише відтворяться їм очі на дійсний стан річей, без застережень стануть на боці Безпартійного Бльоку співпраці з урядом".

Ігн. Дашинський так кінчає свою статтю:

„Що може зробити республика, коли урядовці підчас виборчої деяції міліонів повинюють масовий злочин надужиття урядової влади? Домагатися суворого покарання винуватців, а якщо вони ділали на приказ згори, поставити міністра в стан обвинувачення. Колиб ті „впливи" остали безкарними, тоді нарід терпітиме важко ізза лихої, здеморалізованої адміністрації та ізза сфальшування виборів до законодатної установи, яка на приказ уряду ухвалюватиме закони і разом з урядом утратить довіря великої більшости народу".

Ось які наслідки добачує ветеран польського соціял-патріотизму у виборчій активности польського урядництва.

Праця Укрсельцукру в 1927. р.

Виріб цукру на Україні є одною з найважніщих галузей великої української індустрії, безпосередньо звязаної з українським сільським господарством. В числі 21—22 „Кооперативного Села", видання Українського „Сільського Господаря", знаходимо цікаві дані про працю т. зв. Укрсельцукру за 1927 рік. Це є трест, який має дбати про поширення культури бурака серед українських селян. Ми бачимо, що в 1927 р. Укрсельцукр значно розвинув свою роботу. В 1926 р. на землях т. зв. національного фонду було оброблено 5829 десятин, а в 1927 р. вже 7177 десятин. В 1926 р. на надільних землях було кооперативного посіву буряків 18.793 десятин, а в 1927 р. вже 29.192 десятин. Нарешті на землях радгоспів та орендних в 1926 р. було засіяно буряків 628 дес., а в 1927 р. 1281 десятин. З цього бачимо, що площа посіву цукрового буряка в 1927 р. збільшилася на 12.200 десятин, або на 43 відс. Всю селянську площу кооперовано. Варта зазначити, що обробка земель національного фонду збільшилася в 1927 р. більше ніж два рази, а це свідчить про зміну політики щодо обробки національного фонду.

У звязку зі збільшенням посівної площі збільшився значно збір буряка, а також і виріб цукру. Коли в 1926 р. зібрано 3,313.000 метричних сотнарів буряків, то в 1927 р. зібрано 6,454.000 метричних сотнарів, цеб-то збільшення збору буряків виносило 196 відс. В 1926 р. вироблено було 473.000 метричних сотнарів цукру, а в 1927 р. вже 870.823 метричні сотнари, цеб-то збільшення виносило 184 відс.

Щоби переробити стільки буряків та виробити 870.823 метричні сотнарі цукру кожна цукроварня мусіла затратити пересічно 100 днів. В 1926 р. виробництво тяглося пересічно коло 54 днів.

З другого боку виробництво 1927 р. значно поліпшилося проти виробництва 1926 р. В 1926 р. на перерібку 1000 метричних сотнарів буряків витрачено 96 робочих днів, а в 1927 р. лише 88.

З таблички, яка показує складові частини обрахунку коштів продукції одного метричного сотнара цукру, можна бачити, що повна собівартість одного метричного сотнара цукру в 1927 р. знизилася в порівнанні до 1926 р. на 4 карбованці 29 копійок. Так само загально адміністраційні витрати в 1927 р. знижено на 18 відс.

Значних успіхів осяг Укрсельцукр також у веденні свого власного господарства (29.000 десятин). Рік 1926 був взагалі дуже тяжкий для сільського господарства і тому власне господарство Укрсельцукру принесло значні страти. Коли порівнати урожай головніших культур з одної десятини, то побачимо, що в р. 1927 цей урожай пересічно збільшився на 15—26 відс.

Цікаві є цифри про видатки Укрсельцукру на агрикультурні заходи для піднесення культури буряків серед українських селян. Напр., на зразкові селянські господарства видано в 1927 р. 7320 карбованців, на агрокабінети та колективні досвіди 6.250 карбованців, на курси, виклади, наради 6.660 карбованців. З цього ми бачимо, що галузь діяльности Укрсельцукру провадилася у свідомо малих розмірах.

На біжучі ремонти цукроварень в 1927 р. асигновано 513.000 карбованців. На капітально-відбудовчі роботи витрачено 336.000 карбованців.

Цукор збувався на основі генеральних умов українським кооперативним центрам — Всеукраїнській Кооперативній Спілці, Українській Центральній Робітничій Секції, Українській Транспортовій Секції.

Фінансовий стан Укрсельцукру, як це видно з білянсу на день 1. жовтня 1927 р. такий: Власних коштів 5,617.500 карбованців або 25.5 відс. до білянсу. Чужих коштів в обігах Укрсельцукру було 16,406.500 карб. або 73.5 відс. до білянсу. Сума рахунків [illegible] [illegible] перевищувала суму нефабричного активу.

вваніх на 56.000 карбованців або на 35 відс.

Наведений коротенький цифровий матеріял показує, що не зважаючи на всю негосподарність большевиків кооперативна цукрова промисловість на Україні зростає.

Европейська рівновага і своєрідна культура.

Бувший міністр закордонних справ граф Карльо Сфорца помістив прецікаву статтю у віденській „Нає Фрає Прессе“ на тему національної проблеми: „Яким робом дійти до одноцільної Европи?“ Він признається щиро, що деякі з цих його думок виринули вперше підчас війни, коли він був послом у Китаю. Тоді він був свідком, як його приятель, англійський посол мусів виконувати прикре доручення свого уряду і інтернувати та висилати з Китаю масу мирних німців, приватних людей і як альзатські місіонарі, що приїхали в Китай вести чисто-культурну працю, мусіли зазнавати чимало кривди і прикростей.

Виходом до його міркувань є спостереження зроблені на цих місіонарах, які підчас війни боролись у собі із подвійними почуваннями, тому що вони кохали однаково культуру Німеччини та Франції, а на китайськім ґрунті шанували всі національні звичаї племен, між якими працювали. На думку гр. Сфорци, єдиною з найпевніших запорук мирної та демократичної Европи є забезпечити територіяльну автономію навіть тим племенам, які почувають себе національно звязаними із широкою батьківщиною своєї держави. Бургундам, норманам, галіцям і шотляндцям було би легше почувати себе европейцями і думати по-европейськи, якби вони не мусіли думати як французи та англійці. Те саме торкається і фляманців. Тільки таким шляхом парлямент удержав би свої симпатії, які щораз більше тратить.

Тоді велика низка справ, якими займається парлямент, перейшла би на місцеві краєві сойми поодиноких провінцій і округ. Це мало би той наслідок, що ці сойми були би завсіди за скасуванням безглуздих митних кордонів сусідних держав, створених централістичною політикою міністерств і збірних парляментів.

Цим вузеньким шляхом европейські народи дійшли би до кращого зрозуміння своєї солідарности.

Політичних відносин в СРСР не треба нехтувати як прикладу. Способи, якими там людина є позбавлена індивідуальної свободи та людської пошани, є причиною нашого недовіря до радянського уряду та погорди для його політичних засобів. А проте, каже Сфорца, треба признати, що на просторах Росії доконалась далекосяжна реформа. Нею є переміна централістичної держави в цілу низку автономних республик, в яких поодинокі національности можуть свобідно розвиватись, плекати свою мову та культуру. Таким робом цим народам не загрожує націоналістична перевага державної більшости, а розвиток держав в цьому напрямку є без сумніву великою користю для рівноваги европейських взаємин.

Як бачимо, старі дипльомати та провідники політики в королівських державах доходять нині до простих правд, яких не хотять признати політики молодих новоповсталих республик.

Перед виборами.

Відступ „радикальної лівиці“.

В „Раді“ з 15. ц. м. зустрічаємо такий комунікат Центр. Комітету „радикальної лівиці“:

„Центральний Комітет Української Соціялістичної-радикальної Партії (Лівиці) повідомляє отсим, що при теперішніх виборах до сойму і сенату не ставляє ніяких кандидатур, щоби не розбивати дальше і так вже розбитий селянсько-робітничий фронт. За Ц. К. УСРП (Лівиці) та поширений Комітет УСРП (Лівиці): Д-р К. Трильовський, І. Голуб, І. Шпільчак, Д. Купчак, В. Масник, С. Зінкевич, І. Романчук, К. Лящук, В. Романюк, С. Засадський, Я. Христич“.

Деякі газети подають, що д-р Трильовський зі своєю „лівицею“ скапітулював у користь Сель-Роба. Не знати тільки, чи в користь правиці чи лівиці. Мотивом відступу є охота „не розбивати дальше і так вже розбитий селянсько-робітн. фронт“. Розуміється, цього мотиву не можна брати так дуже „ідеалістично“. Таж „радикальна лівиця“ зголосила державну листу і вибиралася на завоювання цілого Покуття. Тільки нечуткість мас і компромітація „батька“ на кількох вічах примусила його спинити розгін і вернути на „емеритальні“ позиції.

Sic transit gloria mundi!

Апетити жидів.

„Хвіля“ подає звіт з жидівського віча в Станиславові, якого учасники постановили перевести зі станиславівської округи „належніх жидам двох послів“: д-ра Розмаріна і д-ра Гальперна.

Нічого собі апетити. На основі польського перепису з 1921 р. станиславівська виборча округа має греко-кат. 567.465 (українцями записано лише 542.211), римо-кат. 114.520 (поляками записано 168.669), а мойсеєвого віроісповідання 82.167, з кого до жидівської національности признався 61.091. Приймім цифри віроісповідні за національні.

Станиславівська округа вибирає 9 послів, отже один мандат припадає на 77.600 населення. В такому випадку жиди самі можуть з трудом провести одного свого кандидата, якщо всі будуть голосувати на одну листу. Тимчасом східно-галицькі сіоністи сподіються здобути аж два мандати і то „належні їм“. Коли візьмемо на увагу, що поляки рефлектують на три мандати (замісць належного одного), то для українців лишиться тільки чотири (замісць належних сімох). Але й на ті чотири мандати є безліч конкурентів. І так: радикали рахують на три певні мандати, сель-роби на два певні, не говорячи про упепістів, унісівців й інші політичні величини. Для Українського Нац.-Демокр. Обєднання не лише не остається ані один мандат, але воно мусілоб іще щось додати з інших округ, щоби заспокоїти апетити „певняків“.

Але вертаймо до жидів, що рахують на два „належні“ їм мандати. Сьогодні не секрет, що жиди в такому страху перед усякими повелінними згори, що жидам чи вдасться сіоністичній організації здобути навіть один мандат. Правдоподібно він буде втрачений в користь „Бльоку співпраці з урядом“. І тут навіть не поможуть нічого гимни в честь уряду марш. Пілсудського, до якого жиди відносяться „з найбільшою прихильністю і довірям“, бо є це любов без взаїмности.

Памяти М. Лисенка.

Свято Українського Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі

24. січня ц. р. в Празі в салі умілецької Беседи відбулося свято Українського Вис. Педаг. Інституту з нагоди пятнадцятої річниці смерти славного українського музика Миколи Лисенка.

Не хотілося, як сказав у своїй святочній промові ректор Ін-ту проф. д-р В. Сімович, щоби 15 років від смерти геніяльного українського музика пройшло без сліду для нашої громади. Аж надто велику вагу має Микола Лисенко для нашого національного відродження, для української культури, для нашої історії, щоби шануючи себе, ми не відзначили у нашому житті пятнадцятих роковин від часу, коли перестала гомоніти його пісня. Але коли так складаються наші справи, що ми не можемо спромогтися на вшанування памяти великого співця величавим обходом, гідним заслуг його для рідного народу — хай дрібненькою ратою у сплаті нашого великого довгу для памяти другого нашого кобзаря стане оце скромне свято, свято нашої високої педагогічної школи.

Програм свята складався з таких віддділів: 1) Вступне слово ректора Пед. Інст.-ту проф. д-ра В. Сімовича; 2) „Огні горять“ — музичний образ; 3) „Ноктюрн“ — опера на одну дію; 4) „Плач Ярославни“ — музичний фрагмент.

Знаменною була промова ректора Інституту, знаменною тим, що говорив про М. Лисенка не фаховий музик, а та

МИКОЛА МАТІЇВ МЕЛЬНИК. 3)

Як проходила осінь..

Вже щебетали ластівки й стрілками грали понад зелені гриви. Пів весни відкувала зазуля... Ячмінний колос наливався... твердлув. Черешні скапували гранню — як Юрчік з тяжкої болі іздвигнувся.. зза шпитальної брами — на сонце.

Віденські бульвари сміхами дзвонили... а сміх делітками злітав на сині плеса Дунаю й ховався в міліонах дрібних брижів, що їх лишав по собі збиточний вітер...

— Тут войни нима... тут усе панує...

Білі кашкети, легенькі шовки, писані парасольки, аби сонце не кинуло смаги на біле личко, на руки маленькі...

Ходив Юрчік по тісарському городі — слухав як музика грала. Золоті труби іржали до сонця, гебанові флейти серце скоботали.

А він був блідий і сумний... чужий другим і собі. Камрати діставали письма від родини й падали очима на стрічки кручені... Ішов поштовий попри нього, угинався під шкіряною торбою — але він знав, що не стане й не скаже: на Юрчіку!... Гірка оскома... полин... А неділя за неділею, як вода каламутна. Думка за думкою:

— Ба єк там... ба ек?...

— Зелені кичери... трави в пояс... Чюжі пасут... ґаздуют.

Перед очима молода жінка, як ягода в Петрівку.

Гей!...

Під вечір, коли місто впивалося солодким сумерком, коли потапала в небі в іскристому морі вежа на Стефані, вертав утомлений на Майдлінґ, до свойого бараку. Била в мідяні криси година, а він сідав на краю свойого ліжка і блудив зором по голих стінах... Хто жартував — а йому банно... Щось говорило в серці й тягло поволоком — туди...

Але у вечір було відрадніше...

Коли на порогах згасає день і крізь вікна злітають духи, коли потахве гамір і дійсність ховає лице в кутах, приходить тихий, добрий вечір. Горне до себе людей, кладе їм на серця долоні, на уста забуту казку... Тоді люди: як діти. Забувають свій проклін, рамена на шию, по братньому... Останнім куснем вояцького хліба діляться і — гомонять, як діти...

Юрчік любив таку вечірню годину і ждав на неї, як на гостю, що несе любі вісти й дарунки...

До бараку сходилися краяни з усяких сторін... краяни і не краяни. Але кожний свого находив, творився гурт людей, що зливався в якусь дивну родину. Бодай на хвилю, на короткий час. Плили бесіди гірським потоком, тріскотів сміх пальцями до шиб, вставали ковпоти тютюневого диму... Завязувалася на мент дружба, один другому отвирав золотим ключем кивот душі. Слова плили споминем з вічности у вічність. Так добре тоді... чи то в касарні, чи в карболевих подихах шпиталю, чи в душній криївці під насипами каміння та глини, в обличчі смерти...

В Юрчіковім бараку були всякі. Хто без ока, з пустим склом у мертвій челюсти, хто на милицях — а хто червонів від здоровля і за кілька день мав іти, ще раз під кулі й ґранати... Всякі бували.

Юрчік приставав до свойого гурту.

Але з усіх найлюбіший його товариш Дмитро Колісник. Цвіла між ними парубоцька — ще давно щирість, червоною ґоргінією процвитала... І лиш тоді було їм обом добре, коли згадували гори й сонце над ними...

— Така мене, брьи, бана сотає, шьо бих пирнув у Дунай цес глібокий... Та лишень одно ни пускает.. І не договорював.

— Ба, котрий ни банував би за тими чічьками пид бривов, шьо до Вігня моргают? — жартом Гринь Синиця, попліскуючи Юру облесно по плечі.

— Коби ни забула... Може де из козаками вже шьос приґаздувала...

— Ей, хло' — то ни Юрчікова!...

— Чьоловіче, бабі ни вірь, аби отік крижьма перед тобов... З тобов идет у крок, рука у руці, а до стрічьного сміетси, зуби продає...

— І не дісте правда! Тімуньже, брьи, ни вірь, хотьби лиш один Флекела у селі блиндав... Аби лишень трішьки пид зрість, аби лиш у холошнех, аби, аді, значіт, лиш чюті хлопом, мой ни вірь...

Хлопці зареготали.

— Ей, га, чього ви си напосіли тай душю му сколобите, ажь гадит чьоловіка? — упімнувся за Юрчіком Колісник...

— А ти ни знаешь, ек козак годит? Він приговорит май ліпше вид гуцула!... Пидет за ним, ек та пирга... ще й через берь за ним поскочіт!... Єк то було ше, ек сми був дома, котрої ни міг би маті?... Аді, пидбритивси, тай иду — ек нешесте межи молодиці... А козак чюжий та кортечний...

— Тажи так, Гриць правду кажет..., ни екіс бандиги пленичіт... На стару варцабу ниже си дивиті, але на таку шьо біла та вогнем очи зпид брів...

Сенько Ґриджук узяв поза шию Дмитра Колісника, що мав прострілену ногу. Разом пустили голоси на дрібну гуцулку:

— Течет вода по каміню
Тай по біленькому;
Подекую за кохане
Свому миленькому..
Подекую за кохане
Тай за обіймане,
Тай за тоти подарунки
Тай за пулуване..

— Гей, хлопче, гляба журитиси... вергни оком тай смійси... Ти у Відні, тісарь пид боком...

— Иди до бурку та пошлюсуй копита — тай запитай найеснішього: мой, татку, докив цеї войни? Бо я, аді, пишовбих уже до жінки... а він фуґом скажет:

— Або му тут єка нужда? Тежко істи ни силуют. Сиди собі лиш, та дивиси крізь пласток хліба на сонце. Тай кмінкова зупа... лишень пахай та пий!...

— Або найди собі тут таку в лудіню панцім, круглу тай білу ек піч. Кривдуваті ни меш.

(Продовження буде.)

...лятний учений і ректор високої школи, знаменною була тим, що пані оцінку вання велитнів нашої музики не є справою якоїсь групки громадян, а що наша музика стає культурним добром цілої нації. Найкращим доказом цього якраз була промова ректора Ін-ту проф. д-ра В. Сімовича, де було місця подекуди і наукового підходу до музикознавства.

Так проф. д-р В. Сімович, торкаючись у своїй промові всіх фаз музичної творчости М. Лисенка, М. Лисенка як збирача українських народніх пісень, як етнографа, як гармонізатора народніх пісень, як композитора, звернув спеціяльну увагу на композиції, навіяні стилем нашої народньої пісні, композиції, що створили нову добу в історії української музики тому, що цей стиль, створений уперше М. Лисенком, найкраще надавався як музично-виразовий засіб до дуже вірної і дуже гарної музичної інтерпретації текстів (композиції до слів Шевченка).

Уміння вибирати до музики пісні характеризує М. Лисенка не тільки в підбиранні, — в гармонізації народньої пісні. Що може краще там, де його слава доходить до вершка — в музиці до Шевченкових творів. Це не припадково, що Лисенко й досі інтерпретатор у музиці великого Тараса.

Обидва вони генії, найкращі знавці душі народньої, творять чудову сполуку, яку хіба тільки в історії музики — німців в особі Вагнера.

Нас вражає величезна інтуїція інтерпретатора, інтуїція не тільки в підборі слів, навіть у самій мельодії, але й розуміння дуже делікатних нерв місць у Шевченковій Музі. А далі сам вибір. Не найдете в „Кобзарі" ні одного твору, що надавався б до музичн. твору, що викликує патріотичний запал, виховує національне почування, якогоб не використав для музики Лисенко: чи це буде символів („Бють пороги", „Радуйся ниво неполитая", „На вічну память Котляревського"), чи звичайно сольо („Гетьмани", „Ой Дніпре", „Ой чого ти почорніло", „Гомоніла Україна", „Мені однаково", „За думами думи"), чи звичайний хор („Гамалія", „Підкова").

Прелєгент торкнувся проблеми — якими шляхами доходив М. Лисенко до своїх музичних висновків, пояснив який довгий шлях студій музики взагалі, а народньої нашої й чужої музики зокрема (головно упорядковання їх звукового матеріялу-гами) був потрібний, поки М. Лисенко зміг створити початки й підставу для модерної української музики. Все це було підтримане питатами дат, фактів і т. д.

Підкреслюючи заворушення, яке зробила музика М. Лисенка між чужими, що вперше мали нагоду познайомитись з українською музикою, поданою їм при помочі зрозумілих для них, принятих в культурно-музичному світі засобів, прелєгент звернув свою спеціяльну увагу на ролю Лисенкової музики, як продовження старої музичної культури, виразниками якої були Ведель, Березовський, Бортнянський.

Прелєгент пожалкував тільки, що не вдалося М. Лисенкові віддати всі свої сили опері, яка в тих умовах, серед яких жив М. Лисенко не могла повстати в тих формах, як би це М. Лисенко міг в інших життєвих умовах зробити, та все таки М. Лисенко залишив свій безсмертний слід і на цьому полі.

Цей бік діяльности Лисенка — творця модерної української музики не цілком знаний нашій широкій громаді, творів, що ними захоплюється нова генерація українська, генерація з модерним способом думання й модерним почуванням, цих творів, на жаль, не виконують наші співочі товариства.

Музично-педагогічний відділ Українського Високого Педагогічного Інституту поставив собі за мету зужити всіх сил, щоби із цією спробою Лисенкової творчости для модерної нації — ознайомити ширше громадянство. Що зробив на цьому полі М. Лисенко мав ілюструвати [illegible] свято Педаг. Інст., де виставляється найбільш цінна Лисенкова опера „Ноктюрн", також і в сценічній постанові його пісні „Огні горять", або „Плач Ярославни".

Із закінченням оплесками ректором проф. д-ром В. Сімовичем промова викликала у публики глибокі [illegible].

Хто знає, чи не вперше довелося їй подумати, що культ музики це не є справа лише музиків фахових чи мельоманів, а одна із найважливіших складов культурного життя народу.

Для сценічних постановок Музично-пед. відділ Педагогічного Інст. використав нагоду перебування в Празі п. Б. Кривецького б. директора Українського Державного театру в Київі, б. режисера хорватського народнього театру в Загребі та Віногорадського театру в Празі.

П. Бор. Кривецький при допомозі п-і Н. Геркен-Русової, яка зробила проєкти костюмів і декорацій (що були виконані в Празькій Українській Мистецькій Студії), а також д-ра Н. Нижанківського — доцента Муз. від. Пед. Інст., який перебрав на себе музичний провід, дав високо-мистецьку виставу.

Не зважаючи на тяжкі матеріяльні, а в звязку з тим і технічні перешкоди, все ж завдяки моральній і фінансовій підтримці Сенату Пед. Інст. вдалося піднести виставу з артистичного і технічного боку на дійсно модерно-європ. niveau. До речі й виконавцями були не професіональні артисти, а студенти останніх курсів Музично-педаг. відділу Пед. Інст.

Суть успіху полягала в тісній співпраці сценічних і музичних сил, тим досягнуто повної гармонії, кожний музичний зворот був відтворений відповідним рухом на сцені і противно.

Не дивлячись на це, кожний із виконавців мав повну свободу і можливість показати свою індивідуальність, а громадянство мало нагоду перший раз познайомитися з надзвичайно успішною працею Музично-пед. відділу.

Так чули ми в двох цілком ріжних ролях („Огні горять" і офіцер в „Ноктюрні") п. Олександра **Самойловича**, який не дивлячись на певну сценічну зв'язаність на сцені зумів показати свій надзвичайно гарний голосовий матеріял і вже певну співацьку культуру. Його офіцер в „Ноктюрні" мав місце правдивого мистецького відчуття і виконання.

Панна А. **Ріхтерова** (5-ий рік консерваторії учениця п. Кадержабка, професора Празької консерваторії і Муз. від. Пед. Інст.) віддала свою ролю — панни з троядою у високо культурний спосіб, як з голосового так і акторського боку.

Пані **О. Мамонькова** (вакханка в „Ноктюрні" і Ярославна в „Плач Ярославни") показала нам це лише дуже великий, а вже й досить вишколений голосовий матеріял, який в деяких місцях („Плач Ярославни") зуміла володіти так, що залишалася ілюзія правдивої оперової співачки.

Пані Стефа **Нагорна** (відома у Львові як панна Чабанівна) не дивлячись на голосову недиспонованість цього дня, дала свою незвичайно тонко і докладно продуману інтерпретацію таке високе виконання, яке звернуло на себе спеціяльну увагу.

Пані **Н. Дячникова** (лектор Музично-пед. від. Інст.) не дивлячись на те, що її роля (цвіркун в „Ноктюрні") не давала можливости ясно показати її надзвичайно зі звукового боку цікавий голос, дала завдяки умінню пристосуватися до обставин дуже гарне виконання.

Одиноку драматичну ролю покоївки („Ноктюрн") грала панна М. Частухина абсол. Пед. Інст. в повній гармонії з цілим.

Всі три річі пройшли під акомпаніямент (досить поганого) піяніно. Асист. Пед. Інст. п. В. Березовська в „Ноктюрні" і доцент д-р Н. Нижанківський в „Огні горять" і „Плач Ярославни" показали всім зуспіль, щоби зробити ілюзію неіснуючої оркестри, що було можливим після вглиблення в найінтимніші деталі цілої партитури.

Доц. д-р Н. Нижанківський, який вів музичну частину показав, що при серіозній і упертій праці можна і в незвичайно тяжких еміграційських умовинах в дружній співпраці з іншими досягнути високо мистецьких наслідків.

Треба зазначити й надзвичайно тяжку та відповідальну працю адміністративної частини вечера, яку перевів п. д-р О. Баранів; — саля була випродана до останнього місця. Багато бажаючих відійшло без білетів.

На святі було богато чужинців.

М. Обідний.

На виборчому фронті.

КАНДИДАТУРИ ЛИСТИ Ч. 18 НА НАШИХ ПІВНІЧНО-ЗАХІДНИХ ЗЕМЛЯХ.

В найближчий час оголосимо повні списки українських кандидатів по всіх округах. Тепер зазначуємо чолових кандидатів.

В окрузі Замостє іде першим Ол. Рочняк, голова Т-ва „Рідна Хата", В. Гуль, редактор, Кузьмінський в Тарногроді і т. д.

В окрузі Кресностав-Грубешів: першим іде Ол. Кидай, селянин з кол. Станиці, Федір Яосенко і т. д.

В окрузі Люблин-Холм: Павло Васильчук, В. Гуль в Руських Депутатич, Гр. Новосад з Покрівки і т. д.

В Білі Володава: В. Островський, редактор „Народу", ем. суддя Себат і т. д.

НА ВОЛИНІ:

В окрузі Ковель-Володимир-Любомль і Горохів: С. Підгірський б. посол, д-р А. Річинський з Володимира, С. Назарук Ковальчук, Артем Олексюк з Ковля.

В окрузі Луцьк-Рівне: Л. Серпстюк з Костополя, Ол. Дроздовський, господар, б. гімназіяльний професор в Рівенщини, Лобурський, Стефанович кооператор і ін.

В Кремянці-Дубно-Остріг: б. **сенатор** Мих. Черкавський, редактор Гр. Гладкий, П. Пилипчук з Дермані старий відомий кооператор і інші.

НА ПОЛІССІ:

В окр. Берестъ-Кобрин-Дрогичин: П. Артемюк, голова „Просвіти" в Бересті, Ів. Паренюк кооператор і т. д.

Пінськ-Лунинець-Сарни-Столин: В. Островський, Онтарівський з Дрогичина, Радчук з Сарненщини.

ДО СЕНАТУ:

В Люблинському воєвідстві нашими кандидатами по ч. 18 є: Ол. Рочняк, Григорій Новосад, Ал. Бабійчук.

НА ВОЛИНІ:

М. Черкавський, Левчанівський, господар Сасай.

НА ПОЛІССІ:

Горщарук Нікандр, господар з Береста.

Як бачимо всі чесні і незалежні наші діячі обєдналися і до виборів ідуть разом під ч. 18 **Блоку національних меншостей.**

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ ПІДГОТОВЧИЙ РУХ У КРАЮ.

ОКРУГ 50 (ЛЬВІВ).

З виборчого руху у Львові.

Ширші сходини українського національного робітництва відбулися в неділю вполудне в тов. „Сила" під проводом Івана Охримовича. По промовах пп. Б. Ігната і З. Пеленського забирало голос богато бесідників споміж робітництва, що одушевлене поставленням одної української листи 18 з запалом йде у виборчий бій. Створено український національний робітничий комітет з 25 найвідоміших робітників ріжних шар: як доморців, деяких зарібників, рубачів, фірманів і мулярських робітників, під котрого проводом зорганізується вся виборча акція серед українського робітництва.

Рішено звернути головну увагу на так торговців праці, що менше освідомлені можуть стати жертвою [illegible] обіцянкам збанкрутованих політиків зпід стягу „Польської Партії Соціялістичної" що ще і нині має відвагу жирувати між нашим робітництвом.

Велику салю „Академічного Дому" виповнило в неділю вечером громадянство стрийського передмістя. Поверх 400 осіб само міщанство, робітництво і слуги. Під проводом гром. Зачкевича виголосили промови пп. З. Пеленський і Б. Ігнат, а відтак по запитах і бесідах кількох дне громадян (нез) рішено одноголосно голосувати на одиноку українську листу ч. 18. Для зорганізування і переведення цілої виборчої акції вибрано ширший виборчий комітет, на чолі котрого стоять гром. Бакович і Стець.

Виборчий льокаль для цого передмістя находиться в льокали українських купців при вул. Мохнацького ч. 6. партер, де сталий урядник комітету уділює потрібних інформацій. У тім вічу взяла численну участь академічна молодь.

В годині 5-тій по полудні відбулася в салях „Української Бесіди" передвиборча нарада Союзу Українок на якій рішено, що Союз Українок, як такий не бере офіційної участи в виборчій кампанії у Львові, але зате кожна жінка, член С. У., має повну свободу брати активну участь у виборчій акції в приватному характері.

На заклик Українського Народнього Виборчого Комітету відгукнулися і наші залізничники.

Зібрані в повазнім числі в понеділок в салі „Сокола III" по промовах гром. Стефанівського, Пеленського, Струтинського, Олексина, Б. Ігната і кількох з поміж залізничних робітників, варстатовців, кондукторів і машиністів утворено виборчий комітет для залізничників.

Набір так свідомих і знаних громадян залізничників до того комітету дає нам певну поруку, що не пропаде ні один голос українця залізничника а всі солідарно підуть голосувати на одинову українську листу ч. 18. Щасть Боже тим дисциплінованим залізничникам, що у кожній для них важній громадянській справі все зуміють згідно найти для неї зрозуміння і одушевлення.

ОКРУГ 51 (ЛЬВІВ).

Сокальщина.

В суботу дня 11-го лютого ц. р. відбулося величаве віче в салі Народнього Дому в *Сокалі*. Присутніх понад 1.000 осіб. Вічем проводив п. Чарнецький. Промовляли кандидати на послів Обєднання д-р Дмитро Левицький, голова партії, Володимир Кохан, селянин зі Сокаля, Міхна Гулянька зі Львова, інж. Ліщинський зі Львова, Фердинанд Лянг з Нижанкович. Кандидатів всіх разом і кожного зокрема горячо витали зібрані віченики. Тільки гурток підземельних наганячів, сокальського шуковства, висланих сельробом галасувала стараючися розбити віче, одначе це їм не вдалося. Після промов всіх кандидатів ухвалено одноголосно резолюції, якими присутні заявилися за Обєднанням і листою ч. 18.

Равщина.

Дня 12-го лютого ц. р. відбулася довірочна нарада в Раві Руській при участи коло 300 делегатів з усіх сіл Равщини і Угнівщини. Нараду відкрив Любомир Данилович, який і представив присутнім чолових кандидатів партії УНДО д-ра Дмитра Левицького, проф. Фердинанда Лянга, сел. Володимира Кохана й інж. Корнила Цюпича. Після промов усіх кандидатів і оживленої дискусії присутні з запалом одобрили кандидатури листи ч. 18 і ухвалили голосувати на цю листу.

Чесанівщина.

Дня 29-го січня ц. р. відбулося віче в Улазові. Присутніх около 800 осіб. Проводив місцевий селянин Дмитро Вільшак. Про політичне положення програму УНД-Обєднання і ріжниці поміж поодинокими партіями реферував д-р Дмитро Мудрецький [illegible] виборчу ординацію д-р п. Бабій [illegible] ський кандидат з Чесанова. Після [illegible] ту забрав голос спровадженний учи[illegible] паном Сабалем делегат УНП Сель[illegible] накидався на Обєднання зі всякими річними закидами однак не мав успіху. Загал віченників вислав супротиго порядку становища і рішив голосувати на листу Обєднання ч. 18.

Дня 3-го лютого відбулося перше віче в *Любливці Старій* при участи 300 селян. Проводив сел. Артимович. Реферував д-р Дмитро Мудрецький а після него промовляв студ. Іван Оверко. Селяни одного з найпращих в цьому повіті рішили голосувати громадно на листу Обєднання ч. 18.

Дня 3-го лютого відбулося віче в *Німичах*... [illegible] селі з населенням на половину польським. Віче відбулося в домі сел. Йосифа Калиш... присутніх було около 120 осіб, між ними прибули поляки, які прийшли з наміром розбити віче. Вони перебивали промовців, але ... [illegible] ... загал присутніх ухвалив ... [illegible]

...ної національної понадклясової партії УНД-Об'єднання.

ОКРУГ 86 (ЗОЛОЧІВ).

Бережанщина.

Дня 9-го лютого п. р. відбулася передвиборча нарада в *Вільхівці*. Присутніх около 160 людей. До президії нарад вибрано п. *Гринька Мартишина*, господаря з Вільхівця. Про виборчу ординацію реферував студ. п. Бородайко Богдан, про значіння виборів і про політичне положення українського народу чолений кандидат листи 18. і головний секретар УНДО Целевич Володимир. о. Сверчук виголосив патріотичну промову і завізвав присутніх, щоби йшли до виборів під жовто-синім прапором і голосували на одинцю національну листу ч. 18. Дня 10-го лютого п. р. відбулася передвиборча нарада в *Мечищеві*. Проводив о. Шатала, Валащук і Калинович. Село Мечищів належить до найбільш занедбаних сіл Бережанщини, тому-то при громадських виборах 40 мазурів-польонізтів здобуло три четверті радних на майже 800 українців. Присутніх було 70 людей. Про політичне положення реферував Богдан Бородайко, а про виборчу ординацію і про програму партії кандидат на посла Володимир Целевич. В часі промови галасувала сельробівська бойнка, під проводом місцевого жидка. В дискусії забирали голос Микола Федик, Теодор Боднарчук і ін. Вкінці забрав голос чоловий промовець місцевого сельроба-лівиці, син місцевого корчмаря жидок Стратінер, який говорив по польськи, ому дали належну відправу Целевич і Бородайко, які здемаскували сельробів і викалали їх протинаціональну шкідливу демагогічну кирнию. Промовляло ще богато селян, які осудили Отратінера і всіх сельробів, а загал присутніх на прикінці ухвалив голосувати на листу ч. 18.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ШІСНАЦЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

На нинішній розправі пересунулися через салю як свідки всякі поліційні й тюремні функціонарі, що зізнавали на обставину інвігіляції, арештування, першого переслухання і приміщення обвинувачених в тюрмі. Останній з нинішних свідків, комісар поліції Тадеуш Смольніцький, обтяжував сильно обох головних обвинувачених Атаманчука й Івана Вербицького у співучасти в убивстві кур. Собінського, покликуючись на перші (чи другі?) зізнання в слідстві шофера Гасмана, який нібито при конфронтації пізнав з місця і з цілою певністю Ів. Вербицького й Атаманчука як своїх пасажирів на Королівську вул. у дні 19. жовтня 1926.

На сьогоднішній розправі вийшла ще одна сенсаційна подробиця на яву. А саме із запитів обор. д-ра Ганкевича до св. Йосифа Будного, старшого „виндовця" поліції, показалося, що довголітня машиністка й мундантка в канцелярії д-ра Ганкевича була на услугах саме згаданого Будного. На жаль, предсідник не допустив до повного висвітлення тієї дивної справи на салі і не дозволив д-ру Ганкевичеві ставити до свідка дальші питання з метою вияснення цієї поліційної містерії. Справа ця зробила небуйке враження на авдиторію і була ще довго коментована між суддями присяглими, присутніми на салі газетніми справоздавцями і публикою.

—о—

Сьогодні зізнавав перший свідок інспектор вязниці

МІЛЯН ФРАНЦІШЕК,

літ 32, римо-кат., незаприсяжений. На пит. предс. св. стверджує на основі своїх записок, що Ів. Вербицький ніколи не був приміщений у вязниці так, щоб безпосередньо під ним або над ним сидів його брат Михайло. Найближча віддаль між ними була на одну келію. Ніякого порозуміння між ними бути не могло. На пит. предс. що до особи Жвіра свідок оповідає, що він не робив враження ненормального.

На запит д-ра Шухевича св. каже, що ів. Атаманчук сидів по своїм арештуванні одиноко. Його пильнував днем і ніччю сторужовий при його дверях, тому свідкові тяжко повірити, аби Атам. міг тоді з кимнебудь комунікуватися.

Щодо обв. Яницької і св. М. Стецюкової, то свідок пригадує собі, що обв. Яницька просила розділити її від Стецюкової, бо не могла довше з нею сидіти. Також пригадує собі, що Ів. Вербицький просив розділити його від обв. Качора (або може Качор від обв. Ів. Верб.).

Другим свідком була п-ні

СТАНИСЛАВА ШЛАПАК,

що зізнавала незаприсяжена. Св. оповідає, що знає обв. Мих. Вербицького від яких 4 літ. Пізнала його в каварні „Нар. Гостинниці". Знала його як Вербицького, але хтось казав їй раз, що Вербицький — не „Васильків".

На пит. предс. свідок каже, що донька Марія, її муж і друга замужна донька (Зборовська) живуть у Дрогобичі. Св. подає на домагання прокуратора їх адресу.

Опісля ввійшов на салю

МЕТОДИ СМАЛЬКО,

літ 29, рим.-кат., контрактовий „виндовець". Д-р Старосольський противиться заприсяженню цього свідка, бо саме він є тим, якого пізнав у цім моменті Ів. Вербицький як того, що його бив. При тому д-р Старосольський зазначує, що при конфронтації обв. Ів. Вербицького з численними „виндовцями" поліції цього свідка зовсім не було. Прокуратор заявляється за заприсяженням свідка. Предсідник іменем трибуналу поділяє становище прокуратора і свідка заприсягає, не зважаючи на спротив оборони.

На пит. предс. св. оповідає, як арештовано обв. Дзіся й обв. Мих. Вербицького. Зокрема описує сцену, як арештований Мих. Вербицький, побачивши в Єзуїтськім городі брата Івана з нареченою, крикнув голосніше: Защо мене арештуєте? На ці слова Іван Верб. пристанув, а потім завернув, але його зараз арештував інший „виндовець". Наречену Івана п-ну Яницьку свідок інвігілював після того до вул. Третього Мая, а там, побачивши, що вона завертає додому, зателефонував до команди, що п-на Яницька пішла до дому Вербицьких. На пит. д-ра Старосольського свідок каже, що Мих. Вербицький мабуть кілька разів говорив по дорозі: Защо мене арештуєте?, а не тільки тоді, як побачив свого брата (аби звернути його увагу).

Опісля питав свідка д-р Волошин про його реляцію до поліції з 30. листопада 1926 на обставину, що обв. Головінський, Стефанишин і (мабуть) Цурковський виїхали були того дня автами до Солонки під Львовом. Свідок запевнює, що він у своїх реляціях ніколи не помиляється і тої реляції не відкликав, але опісля виявляється, щовін тут помішав і авта і їх числа, а передовсім їх пасажирів, з яких дехто того дня цілком не був у Львові.

Д-р Пав.: З якої реставрації ви телефонували до команди, що обв. Яницька пішла до п-ва Вербицьких?

Предс.: „Ухиляю то питане".

Д-р Пав.: Хто вам дав мандат арештувати?

Предс.: „Ухиляю"; свідок міг сам на власну руку арештувати.

Опісля д-р Павенцький ставить запити на обставину вигляду того авта, яким їхали обвинувачені і його числа. Св. каже, що це було темне авто. Щодо числа, то св. подав у зізнаних число 7711, а потім його відкликав. Таксамо щодо якогось третього авта св. каже раз, що воно було зі Станиславова, а другий раз, що воно було зі Стрия.

Д-р Пав.: Чи ви твердите, що обв. Антін Стефанишин був 30. листопада 1926 у Львові?

Св.: Так.

Д-р Пав.: А я докажу тут, що його того дня у Львові зовсім не було.

На запит д-ра Ганк. св. каже, що картку, яку обв. Дзісь при своїм арештуванні викинув, він (свідок) поставив у часі слідства на стіл, але не пригадує собі, чи стіл був тоді заложений актами, чи чистий. Щодо обв. Дзьобівної, то вона при арештуванні Дзіся не втікала, тільки пішла в іншім напрямі. На дальший запит д-ра Ганк., хто платив за авто свідка, яким він їхав до Солонки, св. хоче відповісти, але предс. ухиляє це питання. Так само ухиляє питання д-ра Пав., чому свідок не записав чисел тих усіх таємних авт від шоферів. Інцидент в Солонці, як каже свідок, мав місце передполуднем, а закінчився десь к. 3 год.

Дальші суперечности.

На питання д-ра Стар., чому св. у слідстві сказав, що він ішов за арештованим Мих. Вербицьким у віддалі 60-70 кроків і не чув, як він казав: Защо мене арештуєте?, а тепер каже, що йшов 2-3 кроки за ним і чув ті слова, свідок не знає що відповісти. На дальше питання чи св. стрічався на поліції з Ів. Вербицьким, св. каже, що ніколи не стрічався. На це встає Ів. Вербицький і рішуче твердить, що вони вчера говорили з собою і саме свідок є тим, що разом з Будним бив його. Тоді свідок був без кількох зубів, а нині вже має вставлені зуби. (При цьому обв. І. Верб. запевняє, що зараз тут на місці може витягнути свідкові зуби).

При кінці ставили ще свідкові питання обв. Дзісь і Мих. Вербицький. Перший на обставину тої картки, яку він в часі свого арештування нібито мав викинути, другий заявляє, що свідка взагалі перший раз у житті бачить тут на салі, бо його арештував цілком інший „виндовець".

Черговим свідком був

ЙОСИФ БУДНИ,

літ 30, римо-кат. заприсяжений. Св. займався інвігіляцією деяких з обвинувачених і саме він у Вербицьких заарештував п-ну Яницьку. Описує цю сцену і каже, що коли ввійшов до хати Вербицьких, то одна з жінок (Яницька) кинула течку (з газ. маскою) під ліжко. Обв. Ів. Вербицького переслухував свідок перший і тоді він, розплакавшись мав сказати, що він належить до У. В. О. і в справі убивства кур. Собінського сказав би правду якби не боявся застрілення з боку У. В. О. На запит предс. св. каже, що ніколи не вдарив Вербицького, але признає, що казав йому розібратися до нага, бо переводив тоді у нього основну ревізію, навіть у його біллю.

На пит. судді прис. д-ра Блюма св. каже, що течка з газ. маскою, забрана в домі Вербицьких, не робила враження течки з листами, тільки чогось більшого.

На пит. прокуратора св. оповідає, що обв. Стефанишин довго не мав мешкання, а потім мешкав яких 2 тижні у Вербицьких. Св. інвігілював Вербицького, Атаманчука, Стефанишина, Головінського й інших і бачив, як Ів. Вербицький заходив до Атаманчука, що був здавна підозрілий і під наглядом поліції.

На пит. д-ра Вол. про реляцію свідка з дати 16. січня 1927, в якій подається, що того дня зібралися на Стрілецькій площі, а потім коло Преображенської церкви всі члени У. В. О., св. каже, що не знає, чи там був також Головінський. На обставину другої реляції свідка щодо стрічі Головінського і Стефанишина св. рішуче твердить, що сам особисто інвігілював тоді Головінського, на що д-р Вол. заявляє, що вже тут зізнали свідки під присягою, що Гол. був того дня поза Львовом.

Із запиту д-ра Пав. виходить, що свідок помішав у своїх реляціях Антона Стефанишина з Василем Стефанишином. На пит. обв. Антона Стефанишина свідок каже, що знає тільки, де його арештовано (у п-і Козлаковської), але чи він там постійно мешкав, св. тим не цікавився.

Дальше питав свідка д-р Стар. на обставину револьверу, знайденого при ревізії у п-ва Вербицьких. Св. твердить, що револьвер випав з канапи, яку він докладно ревізував.

На пит. д-ра Давидяка дотично маски св. каже, що течка з маскою була примкнена. Він її отворив і витягнув маску. На дальше питання каже, що хто служив при війську, той відразу міг пізнати, що в течці є маска. Хто не служив, міг думати, що це — пуворин. На пит. д-ра Дав., чи був такий момент, що

св. отворив течку, витягнув той пакунок (маску) і показав обв. Яницькій зі словами: „Отсе маска" св. каже, що не пригадує собі. Оскільки пригадує собі, то при тім, як він витягав той пакунок, була лише одна жінка, мабуть Вербицька.

На пит. д-ра Ганк. свідок каже, що він інвігілював обвинувачених при помочі „виндовців" Смалька, Ковальчука і Химика, які були йому приділені і підчинені.

Ще одна сензація на салі.

Д-р Ганк.: Тут в актах під датою 8. 4. 1927 є лист, власноручно писаний д-ром Гарасимовим зі Стрия до д-ра Ганкевича Льва у Львові, в якім була мова про алібі обв. Атаманчука. Цей лист дістав д-р Ганкевич 9. або 10. 4. а вже 12. 4. є про зміст того листа доказана реляція в поліції. Чи таксамо, як ви „робідували" Вербицького Івана, шукаючи за підозрілими паперами у нього й казали йому розбиратися до нага, ревізували ви й акти в канцелярії д-ра Ганкевича?

Свідок (з обуренням): Як п. меценас мені не може інсинуувати?

Д-р Ганк. Чи крім вичислених вами осіб маєте ще яких інформаторів?

Св.: Ні.

Д-р Ганк.: Чи знаєте Марію Єрмакову з дому Грипак?

Св.: Ні, рішуче такої не знаю.

Д-р Ганк.: А не має вона нічого спільного з вашою нареченою?

Св.: Моя наречена називається Стефанія Грипак, а Марії Єрмакової з дому Грипак я цілком не знаю.

Д-р Ганк.: (показує заадресований лист): А це письмо знаєте?

Св. признається, що це його письмо, але не хоче прочитати адреси.

Д-р Ганк.: Це ваш лист, писаний вами власноручно до Марії Єрмакової з дому Грипак.

Дальші питання д-ра Ганкевича до свідка в цій справі предсідник ухилив.

По павзі зізнавав перший свідок

ДМИТРО КУРОЧКО,

підкомісар, римо-кат., незаприсяжений. Зізнає що не бачив, аби обв. Ів. Вербицького бито. Раз обв. Ів. Вербицький жалувався, що він хорий (на груди і ноги) і св. післав його до лікаря. На жалобу обв. Ів. Верб., що він не має ні приччі ні сінника, св. казав йому ті річи доставити.

Свідок

СТАНИСЛАВ ПЛЕШЕК

пшодовнік поліції, незаприсяжений. Потверджує зізнання попереднього свідка, що обв. Ів. Верб. голосився хорим і просив подати йому квасної води до окладу на ноги. На пит. обв. Ів. Верб. св. каже, що пригадує собі, як він відпроваджував Верб-ого з канцелярії назад до тюрми і він просив свідка, аби він інтервеніював у надк. Мітленера, щоб позволив Вербицькому покластися, бо до того часу він мусів при пересаухуваннях у канцелярії весь час стояти і з того попухли йому ноги. На інтервенцію свідка обв. Верб. міг уже покластися і відпочати.

З черги зізнавав

АНТОНІ КОВАЛЬЧУК,

політ. „виндовець" (в цив. убранні), якого заприсяжено. Св. оповідає, що інвігілював обвинувачених, зокрема Ант. Стефанишина, який ночував якийсь час у Вербицьких. Дальше оповідає про приарештування Мих. Верб., таксамо, як і св. Будни.

На питання д-ра Пав. св. каже, що бачив кілька разів, як обв. Антін Стефанишин заходив нічю до помешкання Вербицьких. Дотично одної своєї реляції про Стефанишина св. тепер стверджує, що він її тільки підписав, але свідка інвігілював „виндовець" Смолька. Д-р Павенцький просить це запротоколувати, бо він виказує алібі обв. Ант. Стефанишина з того часу.

Друга противорічність у зізнаннях свідка виявляється при його реляції на обставину інвігіляції Головінського, що стверджує д-р Волошин.

Після того д-р Шухевич просить предсідника завізвати на розправу ще раз „вдовицю" Будного.

Останнім свідком був сьогодні

ТАДЕЙ СМОЛЬНИЦЬКИЙ,

літ 33, римо-кат., комісар поліції, незаприсяжений. Зізнає спершу, як він переслухував обв. Ів. Вербицького (мабуть двічи). Ів. Вербицький ніколи не жалувався перед свідком, що його бито. Св. виключає, аби надком. Мітлинер міг ударити обв. Івана Верб. в присутности свідка.

На запит предс. щодо зізнань св. Мих. Гасмана св. каже, що Гасман при перших своїх зізнаннях заявив з цілою рішучістю і з фотограф. докладністю, що він пізнає обв. Атаманчука як того, що їздив 19. жовтня 1926 ще з другим чоловіком на Королівську вул. Щодо дати 19. жовтня — не було в нього тоді найменчших хитань. Гасман пізнав при конфронтації також з місця Івана Вербицького як другого чоловіка, якого він віз на Королівську вул. і вбіг тоді до кімнати свідка з окликом: „То тен, то тен!".

На запит прокуратора свідок оповідає, як поліція впала на це, що обв. Атам. і Ів. Верб. є причасні до збиства. Саме свідок був тим, що дістав перший конфіденціональну вістку з кругів української молоді, що між першими арештованими по убистві є й один з убийників.

Д-р Шухевич: А чому ви, пане комісар, в слідстві того всього не сказали?

Св.: Бо мене про це не питали.

Д-р Шух.: То дивно, що такої важної справи, ви комісар поліції, отже інтелігент на й відповідальна людина, в своїм часі не сказали, а приходите з тим аж тут нині.

На запит прокуратора свідок каже, що Гасман пізніше також рішучо пізнав Атаманчука як перше Ів. Вербицького, при чому св. заперечує, щоби Гасман був уже раз передтим конфронтований з обв. Атаманчуком і його тоді не пізнав. На це д-р Стар. заявляє, що св. Гасман тут до цього сам признався.

При кінці ставили свідкові ще питання оба Вербицькі, при чому свідок не виключав, що Ів. Верб. перебув одну ніч у канцелярії, в якій його переслухувано (з чого йому попухли ноги), одначе свідок про це нічого не знає.

На тому закінчилося переслухування цього свідка. Продовження розправи з приводу гр.-кат. свята — в четвер.

Ревізія в голови „Просвіти" М. Галущинського.

Дня 14. ц. м. перевела львівська поліція ревізію в приватнім мешканні голови „Просвіти" М. Галущинського. Ревізія тревала від 6 до 10 год. вечером. Провадило її сім поліційних урядників під проводом комісара Чеховського. Шукали за якимсь „пактом з Данцігу". Одначе нічого не найшли.

11 лист у Львові.

Дня 14. лютого відбулося засідання окр. виб. комісії ч. 50 на округ 50 (Львів місто). Внесено 14 кандидатських лист до сойму. Після розглянення формальностей внесених лист і автентичности підписів затверджено 11 лист. Уневажнено її листи: Сельробу, республіканську, льокаторів і субльокаторів. Ріжниці думок виринули при устійненні числа листи бльоку непольських народів ч. 18. Деякі члени комісії домагалися, щоби тій листі надати ч. 50, а не 18, бо державна вісімнадцятка називається „Бльок нац. меншостей у Польщі" а львівська вісімнадцятка називається „Листа Бльоку нац. меншостей у Польщі". За признанням тій листі ч. 18 були члени комісії: Ротфельд і Обірек, проти дир. Літинський і інж. Ополський. Рішаючий голос на користь 18-ки дав. Дрожак. Урядовий комісар пн. 50 окр. Райпльонер застеріг собі право заосарження тої ухвали.

Затверджено такі листи:

ч. 1. Безп. бльок співпраці з урядом, 2. ППС, 4. Бунд, 5. Польськ. Союз, ч. 13 Робітничо-селянська єдність (Войтюк), 17. Нац. жид. з'єднання в Галичині, 18. Бльок нац. меншостей у Польщі (д-р Бурачинський), 24. Листа кат.-нар., 33. Жид. виб. бльок, 36. Робітничо-сел. єдність лівиця (О. Крілик), 37 Український виб. фронт (Петро Сенюта). Разом 11 сойм. лист. Львів-місто, як відомо, вибирає чотирьох послів.

ЛІСТА УНДО-на В РЯШЕВІ УНЕВАЖНЕНА.

Ряшів, 15. лютого 1928.

В Ряшеві уневажнено листу УНДО-на. Так із українських лист остала там лише листа москвофільська.

УНЕВАЖНЕННЯ „18" у КОВЕЛЬЩИНІ.

Ковель, 15. лютого 1928.

Окр. виб. комісія на Ковельський округ уневажнила листу Бльоку нац. меншостей ч. 18.

НА ВОЛИНІ ГРОЗИТЬ УНЕВАЖНЕННЯ ЛИСТИ Ч. 18?

Варшава, 15. лютого 1928.

Зачувати, що в трьох округах на Волині і в однім окрузі на окраїнах заквестіоновано листи Бльоку нац. меншостей ч. 18, що грозить їх уневажненням при виборах. Причиною заквестіонування є деякі формальности, тому дані окр. виб. комісії постановили предложити їх уневажнення.

ПЕРЕД РОЗВЯЗАННЯМ РАЙХСТАГУ.

Берлін, 15. лютого 1928.

Уряд. коаліція розбилася нині остаточно об шкільний закон. Нині кабінет має ухвалити постанову щодо речинця розвязання райхстагу і розписання нових виборів.

ПОМЕР АСКВІТ.

Льондон, 15. лютого 1928.

Льорд Асквіт оф Оксфорд помер нині в ночі. Льорд Асквіт був кілька разів премієром міністрів, членом кабінету. Довгі літа був лідером лібер. партії.

ЗУДАРЕННЯ ТРАМВАЇВ. — ЗГИНУВ КОНДУКТОР.

Львів, 16. лютого 1928.

На вул. Легіонів біля театру зударились трамвайний віз 9-ки з возом 2-ки. Візничий ... із шин, а моторовий Мих. Желізний згинув на місці.

СТРАЙК КІНОТЕАТРІВ У ЛЬВОВІ.

Львів, 16. лютого 1928.

„Союз кінотеатрів львівського воєвідства" ухвалив з нинішнім днем замкнути всі кіна у Львові, тому, що уряд. комісар не уелядлинив просьби про зниженку податків.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·88·00—8·88·50, канадійський долар 8·83·50—8·84·00, корони чеські 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·80, німецька марка 2·11·95, данцігський гульден 1·72·99, червінець 3·50 33·00.

Золото: 20 кор. 36·40—36·70, 20 франків 34·30—34·60, 20 марок нім. 42·40—42·70, 10 рублів рос. 46·80—47·20.

Срібло: кор. австр 0·69·00—0·70·00, 5 кор. австр. 3·52—3·60, фльорен австр. 1·76—1·80, рублі рос. 3·00—3·10, копійки за рубель 1·50—1·55.

Збіжє.

Пшениця двірська 47·25—47·50, пшениця селян. 45·2 —46·25 жито 37·00—38·00, ячмінь бровар. 39·00—40·00, ячмінь на жливо 33·25—34·25, ячмінь пастівний 31·00—32·00, овес 31·00—32·00, кукурудза румунська 34·00—35·00, бараболі рафовані 5·50 6·00, фасоля біла 40—50, фасоля колірова 40·00—45·00, горох вікторія 55—60, горох полевий 40—50, бобик 33·00—34·00, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 40·75—41·75, льон 68·00—71·00, ріпак озимий 68·00—71·00, мука пшенична 40-проц. 82·00—85·00, мука пшенична 50-проц. 75·50—76·00, мука житня 65-проц. 59—60, грисік кукурудза 49—50, мука кукур. 34·00—35·00, отруби житні 24·25 24·75, отруби пшеничні 24·75—25·25, крупи гречані 71·00—75·00, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 56—57·50, конюшина червона 230—260, мак синій 100—120, мак сивий 85—100, мішки ютові, нові 1·65—1·70, мішки ужнвані 1·50—1·60.

НОВИНКИ.

— **Чотири трагедії одного дня.** Львівська поліція та суд мають за завдання розшукати правду в такій трагедії: У малім готелику на вул. Городецькій одна літня жінка Розенбах-Чайковська заявила, що вона задушила в ночі свою сестрицю Розенбах-Роцьку. Обі жінки приїхали у Львів напередодні із околиць Бельська, села Сади. Одночасно Чайковська, що робить вражіння ненормальної, заперечила своє признання, кажучи, що Роцька згинула самовбийством. Причиною цього вчинку є й нестерпні обставини як учителки в Садах, де населення настроєне дуже вороже до її обох, тому, що вони вихрестки. Роцька робила заходи, щоби дістати іншу посаду, але надаремне. — Дві інші трагедії, того самого дня, двох молодих дівчат залишуться імовірно вічною тайною. Дві приятельки 22-літня Кароліна Франц ... на і 17-літня Павлина Кендзєрська з ... Нецкої є приладили собі спільну купіль у ванні, випили багато вина та ... відкрили газ, обі в обіймах потопельниць задушені в воді. Сталось це в камениці д-ра Копа, банкового урядовця, де Францішка була служницею; Кендзєрська мешкала в цьомуж домі у ... як виховниця. Кендзєрська мала ... ченого шофера, за якого мала вийти замуж. Обі приятельки були веселі, ... і ніхто не запримітив причин до ... будь трагедії. Кендзєрська залишила ... записку „Прохаємо поховати нас ... Збисю (її наречений) забудь". Чотири такі трагедії на протязі одного дня у такім малім місті як Львів це таки забагато. Літа війни не перейшли для нас ... ми безслідно!

— **Кроваве весілля.** В Пасіках Зубрицьких біля Львова їхали до шлюбу Фр. Пловяк і Софія Лептер. Перед Зеленорогачкою прилучився до весільного походу Ів. Кульчицький і став стріляти „на віват" і обох Пловяка а Лептерівну тяжко ранив. Свідки кажуть, що збродню доконав він з пімсти бо любився у Лептерівній.

— **Катастрофи.** У Берліні в сусідстві парлям. зударились два автомобілі так сильно, що один із них розбив залізну огорожу і впав у Спрею; жінка з дитиною втопилась. — Над Англією скажена буря на просторі 160 км.; є жертви в людях і величезні шкоди. — Над Еквадором обірвалась хмара розливаючись у поріць, що знищила жнива і залізн. шляхи.

— **Рекорди.** „Таймс" повідомляє, що в районах Хайфунг і Люфунг у Квантуні, де владу перебрали комуністи виконано смертний присуд на 10.000 особах. — Провідник індуських націоналістів Магатма Ганді означив день своєї смерти на цей тиждень. — Англії теперішнім випадково віднайдено частину бібліотеки великого Нютона — 600 томів на однім хуторі в графстві Глостер. Уся бібліотека Нютона мала 2000 томів. — Із „Комсомольської Правди" виписуємо такий веселий обіжник: „Завідуючий Золотоуською дітячою кольонією в Перипиській губернії, Чугаєв, видав для педагогічного персоналу такий обіжник: Цирвулярно. Усьому колективу. З огляду на приїзд гостей із м. Чорного Яру доручаю всім одягтись якнайкраще, а волосся причесати по системі фокстрот. поміркованo напудруватись і з'явитись в настрію цілковито відповідний до величности свята". Зачіска „по системі фокстрота" легенька річ!

— **Донька царя Миколи II. в Ню-Йорку.** Особа, що називала себе Анастасією Чайковською в Берліні і одночасно заявляла пошепки (а потім явно) також, що вона велика княжна Анастасія Миколаївна, якій удалось сминути розстрілу в Екатеринбурзі — приїхала в Ню-Йорк. „Велику княжну" зустрів син д-ра Боткіна, що нею заопікувався. Таким робом легенда про живу княжну Анастасію, за яку і проти якої кілька літ билися російські емігранти в Европі, переїхала на більше сприятливий ґрунт для сенсацій. Тепер уже в ролі дядьків опікунів Анастасії виступають вел. кн. Андрій Володимирович і герцог Лейхтенбурський. Герцог видрукував у „Тегліхе Рундшав" листа, де стверджує, що велика княжна мешкала на його замку в Баварії, а Андрій Волод. (мабуть її дядько) зустрівшись із нею в Парижі втратив усякі сумніви щодо її автентичности. Інші члени родини Романових ставляться до автентичности княгині більше скептично, а деякі твердять, що вона безумовно вмерла. Одночасно із цими інформаціями чужинної преси варшавська „За Свободу" приносить численні подробиці про мандрівку з околиць Рівного іншої молодої жінки, яка називає себе другою донькою царя Ольгою Миколаївною. Вона теж спасла себе з Екатеринбурга, перейшла всі муки заслання, утечі, хвилин перед розстрілом, ... на собі рани і царський перстень ... а населення приймає її серйозно і вірить їй. Чи це не вічної історії? ... не можна нам ствердити автентичности доньок царя!

— **Папа — синови медовіав.** Папа ... городив медалею за різні заслуги ... літнього старця Даніеля ..., що ... родом ... Нині ... , син ... добився ... у свій час ... Син ... і помагав ... кудемців на християнських ...

— **Герої повісти процесуються.** Від ... ... „...“ ...

після заголовку на першім листку примітку: „Змальовані тут герої не мають нічого спільного з якиминебудь живими особами“. Ця обережність авторів стоїть у звязку із пресовим законом, який дозволяє покарати автора, видавця, а навіть друкаря, якщо хто в творі нарушив би чужу честь. А буває так, що для обвинувачених вистачить випадкова тотожність прізвищ. Чи фантазія письменників може передбачити всі істнуючі прізвища? Англ. суд саме цими днями засудив на кару авторку Коун, що в своїй повісти змалювала в найгорших кольорах англ. полковника Кассели Максвеля, бувш. шефа міжнародньої поліції в Константинополі. Ця дама підозрівала, що Кассель був головною причиною її прогнання із Константинополя з політичних мотивів і хотіла помститись на ньому, не скриваючи приватно, що одна з дієвих осіб у повісти під прізвищем Льорімер Кассель це він. Цього було досить для засуду її на кару за образу чести.

— **Літературний куток.** У радянській „Правді“ критик Ольминський написав широку статтю з нагоди приготовлюваного ювилею Толстого, зазначуючи, що „реклама Толстого прибрала чисто американський характер“ і що вона має одну хибу. А саме: серед неї забули про статті самого Леніна проти Толстого. Стаття має заголовок „Ленін чи Лев Толстой“ і кінчиться висновком: „Для Росії найважніше знати остаточну та останню думку Леніна про Толстого“, яка — негативна. Ясно, що такі статті не віберуть слави Толстому і не додадуть її Ленінови. Так само як гостра критика написана Толстим проти Шекспірівського театру, не зашкодила славі Шекспіра. — Французька Академія признала цього року премію імени Жіль Верна Гастон. Пастерові за його повість „Тайна пісків“. Повість переїздки через Сагару“. — Кіплінґ видає том своїх „Промов“, виголошених ним при різних нагодах від 1906 р.

— **Товариство охорони вужів.** Південно-африканське товариство в Льондоні, що має за мету охороняти звірят, поставило цікаве питання: чи закони дбають теж про те, щоби люди не знущались над зміями, жабами та рибами. Кафри, і зулюси, коли їх свояки гинуть від укушення змії у почуванні помсти мучать ці звірята, згідно із своєю вірою. Те саме торкається і малп, яких тузенці виловують у ланцюги, стрижуть, малюють і вкладають до клітки, щоби відстрашити інші малпи (головно павіяни). Рада згаданого товариства у своїх рішеннях сказала таке: „Зважившн, що павіян має розвитий ум, таку поведінку супроти нього треба уважати виїмково жорстокою“. Навіть вужі, на думку льондонських оборонців звірят, мають таке саме право до охорони як пес або кінь. Було би добре, якби ці чутливі люди згадали теж про своїх ближніх у різних кольоніях.

— **Світова всячина.** За останні три місяці торгівля між СРСР і Англією значно зменшилась: на 2 мил. фунтів менше як минулого року. — Радянський уряд звернув Литві чудотворну ікону Богородиці з Почаїва, згідно з мировим договором. — Головна фашистівська рада проголосила себе державним органом. — Кемаль Паша, турецький диктатор, недужає; цими днями впав на вулиці від заморозків. — У конференції для справ забезпеки в Женеві візьме теж участь радянський делеґат як гість. — У сен-Моріц у змаганнях гокеї на леді Чехословаччина перемогла Польщу. — В Англії всі жінки зрівняні з мужчинами у правах голосування. — На Мадаґаскарі, в районі Тулєр, відкрили великі простори камінного вугілля. — Шар землі загрубшки на яких мілліярд тон. — Франц. військове міністерство для вшанування памяти Жіль Верна назве його іменем лодки з його повісти для нової підводні лодки, що перед ... [illegible]

Театри.

„**Коопер. Український Театр**“ під дирекцією п. Стадника (вул. Шашкевича).

16-го 3·30 п. „Пісні в лицях“ (для молоді знижка).

Міський великий театр:

16-го „Феноменальна умова“.
17-го г. 4. попол. „Чупурек“ Бен. Герца.
17-го г. 7·0 веч. „Цілунок Поледнішки“.
18-го г. 3. попол. „Страшний Двір“.

Міський „Театр новин“:

16-го „Дівчина Пусти“.
17-го „Дівчина Пусти“.
18-го „Дівчина Пусти“.

Кіна.

„Апольо“: Мущина з минулим.
„Палас“: Симфонія змислів.
„Лев“: „Звеличана“.
„Фатаморгана“: „Парада рекрутів“.

Дописи.

ЯВОРІВ. (*Спростування.*) У час. „Діло“ з 10. лютого 1928 р., ч. 31 (11 28·) у рубриці „На виборчому фронті“ під наголовком „Яворівщина“ поміщені незгідні з правдою зображення подій, що оцим маю честь на основі 32. і 33. §§ обовязуючого тепер пресового закону спростувати як слідує: Неправдою є, начеби „серед великого натовпу селян, які понаїздилися з усіх сіл, вдерлася на салю також радикальна боївка з Яворова-Наконечного під проводом „безпартійного“ професора Яворовського з Яворова і Вахуловича з Черниляви, а правдою є, що на салю зборів не вдерлася ніяка радикальна боївка під моїм проводом, ані під проводом т. Вахуловича з Черниляви, бо „радикали“ не мають ніякої боївки, в друге я і т. Вахулович приїхали на збори самі без ніяких людей і без ніякого попереднього з ними порозуміння про потребу їхати на ті збори і вкінці: бо я, т. Вахулович і всі бажаючі взяти участь у зборах в Краковци люди з Наконечного й Яворова дістали навіть як перші у салі запрошення від п. Андрія Бачинського, котрий заявив нам, що збори є безпартійні і як перші ми були на салі та чекали скінчення Богослуження і людей. Також перед початком зборів я сидів цілком спокійно з п. Дутком учителем у Довгомиці, а опісля зараз і на сцені біля п. Лішинського, кандидата „УНДО“ на 51. виб. округ, від якого й купив ще перед зборами при столі на сцені брошуру: „Чого хоче УНДО“. Люди з Наконечного й Яворова були всі на салі як невтральні і цілий час зборів поводилися гідно.

Неправдою є, що „підчас дискусії намагалися опанувати ситуацію радикали з Яворовським і Вахуловичом, а також сельроби, одначе це їм не вдалось“, а правдою є, що ні радикали, ні Яворовський, ні Вахулович не намагалися опанувати ситуації, а тим менше це їм не вдалося, бо збори ухвалили одноголосно резолюцію Яворовського і Вахуловича та видвигнули категорично чолову кандидатуру п. Андрія Бачинського, який ще тоді не був на ніякій партійній листі і проти чого протестував іменем Центр. Комітету УНДО п. Лішинський, кандидат з листи УНДО на 51. виб. округ. Накінець правдою є, що присутні ухвалили на внесення Е. Яворовського і Вахуловича резолюцію про конечність одного одноцілого українського фронту.

Евген Яворовський.

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 53 (СТАНИСЛАВІВ).

Позір Печеніжинщина!

Дня 26-го лютого ц. р. в год. 11-ій Текуча для сіл: Березів Нижний, Люча, Текуча, Акрешори, Березів Середний.

Дня 19. лютого велике повітове віче в Печеніжині.

Позір Надвірнянщина!

Дня 26. лютого відбудеться передвиборче віче УНДОбєднання в **Зеленій.**

Дня 27. лютого ц. р. передвиборче віче в **Пнієві.**

Дня 28. лютого велике повітове віче в салі „Народнього Дому“ в **Надвірній.** Початок в год. 1-шій в полудне. Реферувати на вічах будуть кандидати листи ч. 18. на 53. округ.

ОКРУГ 54 (ТЕРНОПІЛЬ).

Позір Скалатщина!

Дня 16. лютого ц. р. в год. 11. в полудне відбудеться в Грималові велике повітове передвиборче віче УНДОбєднання в салі читальні „Просвіти“. На вічу будуть реферувати кандидати на послів о. прал. Л. Куницький і п. Бланка Баранова.

ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Позір Дрогобиччина!

Дня 15-го лютого ц. р. в полудне відбудеться передвиборче віче в **Снятинку.**

Дня 17-го лютого вечером відбудеться передвиборче віче в **Ластівках.**

Дня 19-го лютого ц. р. відбудеться передвиборче віче в **Опаці.**

На всіх вічах реферує кандидат на посла листи ч. 18 Антін Максимович.

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

Revue Internationale des Institions economiques et sociales. Publication mensuelle. Rome 1927. XI I année. Decembre 927. Nr. 11.

НОТИ.

Я. Ярославенко: „Над дніпровою сагою“, мішаний хор до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана“ ч. 157. Ціна: 1 зол. 50 гр.

Я. Ярославенко: „По вулиці вітер віє“, мішаний хор до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана“ ч. 161. Ціна 80 гр.

Я. Ярославенко „Човен“, мішаний хор до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана“ ч. 162. Ціна: 1 зол. 50 гр.

Я. Ярославенко: „На Шевченківські Роковини“, кантата на мішаний хор до слів С. Черкасенка. Видання „Торбана“ ч. 169. Ціна: 1 зол. 50 гр.

✝ Посмертні згадки

Клявдія з Вербицьких Скоморовська, вдова по гр.-кат. пароху прийнявши Н. св. Тайни, заснула 7. лютого 1928 р. о 3 поп. у Перемишлі. Похорони відбулися 9-го лютого.

ОПОВІСТКИ.

На Українських Інвалідів зложили учениці гимназії СС. Василіянок у Львові з нагоди іменин Вп. дир. д-ра Щурата зол. 67·72. Щиро дякує — Управа УКТОНІ у Львові. 1528

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Заява.

Заявляю, що до УНС-а не належу і належати не хочу — своєї кандидатури нігде не зголошував а за медвежу прислугу дякую.

Микола Базюк
міщанин в Скалаті.